

UZASADNIENIE

W dniu 2 października 2017 roku do tut. Sądu Okręgowego z Prokuratury Rejonowej w Puławach wpłynął akt oskarżenia przeciwko P. W. (1) i J. W. (1) oskarżonym o popełnienie czynu z art. 310 § 1 kk w zb. z art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. W. (1) zawarli związek małżeński w dniu 13 czerwca 2015 roku. Po ślubie zamieszkali razem w miejscowości P. w domu jednorodzinnym należącym do matki P. W. (1).

J. W. (1) pracowała w tamtym okresie na podstawie umowy o pracę na czas określony w Zespole Szkół w R.. W 2016 roku zaszła w ciążę i od końca sierpnia 2016 roku nieprzerwanie przebywała na zwolnieniu lekarskim i pobierała zasiłek chorobowy w wysokości 1300 złotych. Ciąża J. W. (1) była zagrożona i z tego powodu w/w była czterokrotnie hospitalizowana i przyjmowała leki.

Zanim J. W. (1) zaszła w ciążę, w 2016 roku uzyskała kredyt konsumencki w wysokości 20.000 złotych na zakup samochodu osobowego marki B.. Okres kredytowania wynosił 4 lata, a miesięczna rata do spłaty ok. 500 złotych. Samochód ten w dalszym ciągu pozostaje własnością oskarżonych a uzyskany na jego zakup kredyt nie został jeszcze spłacony.

Przed wstąpieniem w związek małżeński P. W. (1) nie posiadał stałego zatrudnienia i utrzymywał się z podejmowanych prac dorywczych. Po ślubie podjął pracę w firmie (...) z siedzibą w B. Dużym jako operator produkcji. W związku z tym zatrudnieniem co miesiąc podpisywał nową umowę zlecenie i praca ta nie miała stałego charakteru. Także zarobki z tytułu świadczonej pracy nie wpływały regularnie i były uzależnione od zapotrzebowania na jego usługi w firmie. Wahały się w granicach od 500 do 2000 złotych. W okresie zimowym na początku 2017 roku były przestoje w produkcji i jego zarobki były bardzo niskie, chodził do pracy jedynie kilka dni w miesiącu.

Sytuacja materialna J. P. W. (1) była bardzo trudna, często musieli korzystać z pomocy rodziców J. W. (1) i matki P. W. (1). Pomoc ta nie zawsze była wystarczająca dla potrzeb ich rodziny.

(Dowód :wyjaśnienia P. W. k., 69-71v, J. W. k. 129-131,zaświadczenie lekarskie k. 132,zeznania D. W. 158-159v, 638v-639v, PIT J. W. k. 180-184,)

W związku z bardzo trudną sytuacją finansową, brakiem środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb rodziny i zakup leków dla ciężarnej J. P. W. wraz z żoną wspólnie zdecydowali, że będą fałszować pieniądze. W tym celu w styczniu 2017 roku udali się swoim samochodem marki B. do sklepu (...) znajdującego się w Centrum Handlowym M1 w R., gdzie zakupili drukarko-skaner marki H. oraz ryzę białego papieru do drukowania formatu A4, za zakupiony towar zapłacili gotówką.

Następnie w nieustalonej bliżej dacie dziennej w okresie od stycznia 2017 r. do 23 lutego 2017 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w miejscu swojego zamieszkania podrabiali polskie banknoty w celu puszczenia ich w obieg. Początkowo skanowali autentyczne banknoty a następnie podejmowali próby ich wydruku. Ta metoda okazała się jednak niewystarczająca i wydrukowane banknoty nie spełniały cech dzięki którym można by było je uznać za autentyczne. Po kilku nieudanych próbach zmienili metodę działania i stworzyli szablony do fałszowania pieniędzy. W ten sposób, przy użyciu szablonu i drukarko-skanera podrobili 4 sztuki banknotów o nominale 20 złotych i postanowili wprowadzić je w obieg. W pierwszych dniach lutego 2017 roku daty dziennej bliżej nieustalonej podczas powrotu wraz z mężem ze wspólnego wyjazdu do R., w miejscowości Z. J. W. (1) w jednym ze sklepów spożywczych usiłowała

zapłacić za wybrane artykuły chemiczne podrobionymi uprzednio banknotami 20 złotowymi. Z uwagi na wątpliwości sprzedawcy co do autentyczności tych banknotów oskarżonym nie udało wówczas wprowadzić tych pieniędzy w obieg.

Do udanej transakcji zapłaty trzema podrobionymi banknotami o nominale 20 zł. doszło w kolejnych dniach lutego 2017 roku, kiedy to J. W. (1) w kilku sklepach znajdujących się w pobliżu P. zrobiła zakupy płacąc za wybrane artykuły przemysłowe w/w trzema podrobionymi banknotami 20 złotowymi.

Wstępne powodzenie podjętego przez oskarżonych przedsięwzięcia skłoniło ich do dalszego fałszowania pieniędzy, tym razem banknotów o nominale 50 złotych. Przy użyciu tego samego sposobu co przy podrabianiu banknotów 20 złotych, za pomocą stworzonego szablonu i drukarko-skanera marki H. dokonali podrobienia 6 sztuk banknotów o nominale 50 złotych, które były opatrzone numerem i serią (...) z datą emisji 25 marca 1994 roku. Podobnie jak w przypadku banknotów 20 złotych i tym razem także postanowili puścić je w obieg. W tym celu J. P. W. (1) w lutym 2017 roku udali się do R., aby wydać sfalszowane banknoty. Podrobionymi przez siebie pieniędzmi zapłacili m. in. w sklepie M1 kupując zabawkę i otrzymując resztę w wysokości 10 złotych od nieustalonego sprzedawcy. Usiłowali także zapłacić podrobionym banknotem o nominale 50 złotych na targowisku w R. za artykuły odzieżowe, lecz sprzedawca zakwestionował autentyczność banknotu. Za zakupy ostatecznie zapłacili autentycznymi banknotami.

W drodze powrotnej z R. do miejsca ich zamieszkania oskarżeni zatrzymali się w miejscowości P., gdzie w sklepie (...) dokonał zakupu artykułów spożywczych płacąc za nie podrobionym banknotem 50 złotowym. Kolejnego dnia ponownie puścili w obieg następny podrobiony banknot 50 złotowy. Tego dnia P. W. (1) pojechał do miejscowości S., gdzie w sklepie spożywczym w/w banknotem o nominale 50 zł. serii i nr (...) zapłacił za zakupione artykuły spożywcze i chemiczne otrzymując drobne monety jako resztę. Następną próbą zapłaty przez oskarżonych sfalszowanymi pieniędzmi miała miejsce w lutym 2017 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w P.. Wówczas J. W. (1) udała się samochodem marki B. na zakupy i w nieustalonym sklepie dokonała płatności podrobionym banknotem 50 złotowym za zakupiony towar.

Oskarżeni kontynuowali swoje przestępcze działania i w dalszej kolejności, jeszcze w lutym 2017 roku przystąpili do podrobienia banknotów o nominale 100 złotych. Za pomocą zakupionego drukarko-skanera marki H. i wytworzonych szablonów podrobili 8 banknotów o nominale 100 złotych o serii i numerach (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku oraz (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku i postanowili puścić je w obieg.

Sprzęt, który posłużył do wytworzenia wszystkich fałszywych banknotów w postaci drukarko-skanera marki H. został zniszczony przez oskarżonego.

W dacie dziennej bliżej nieustalonej w lutym 2017 r. oskarżeni udali się własnym samochodem marki B. do miejscowości D. w województwie (...), gdzie w centrum miasta w barze nieustalonemu sprzedawcy P. W. (1) zapłacił uprzednio podrobionym banknotem 100 złotowym za artykuły spożywcze. Następnie oskarżeni udali się do miejscowości O. w województwie (...), gdzie podobnie jak poprzednio P. W. (1) zapłacił w delikatesach za artykuły spożywcze podrobionym banknotem 100 złotowym, z którego otrzymał resztę.

(Dowód: wyjaśnienia P. W. (1) k.69-71v,76-77v,88v, 534-535v, 633-635, wyjaśnienia J.. W. k.571-573, 635-636, protokół zatrzymania rzeczy k. 9-11, 13-15, 57-60 protokół przeszukania k. 16-20, 33-35, protokół wizji lokalnej k.536-539)

W dniu 23 lutego 2017 roku P. W. (1) i J. W. (1) przyjechali swoim pojazdem marki B. do P., pod Centrum Handlowe - Galeria (...). Początkowo na teren galerii udał się P. W. (1), który na stoisku z kosmetykami I. należącym do firmy (...) z o.o., z siedzibą w P. zakupił cień do powiek za kwotę 29 złotych płacąc za niego uprzednio podrobionym banknotem o nominale 100 złotych serii i nr (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku. Sprzedawczyni – A. C. nie zorientowała się, iż otrzymany przez nią banknot jest podrobiony, dlatego przyjęła go i wydała należną resztę. Następnie oskarżony P. W. (1) kolejnym podrobionym banknotem o nominale 100 złotych serii i nr (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku usiłował zapłacić za wybrany przez siebie towar w sklepie (...) stanowiącym własność M. P. (1) a znajdującym się na terenie Galerii (...). Sprzedawczyni P. S. (1) zorientowała się, iż banknot nie jest prawdziwy i nie przyjęła go. P. W. (1) zapłacił

za zakupy autentycznymi pieniędzmi. Po odejściu oskarżonego od stoiska P. S. (1) udała się do pracownicy I. A. C. i poinformowała ją o próbie zapłaty fałszywym banknotem 100 złotowym. Wówczas A. C. po sprawdzeniu banknotu, który otrzymała od oskarżonego zorientowała się, iż nie jest on autentyczny

(dowód: wyjaśnienia P. W. (1) k.69-71v,76-77v,88v, 534-535v, 633-635, zeznania świadków A. C. k.4-7, 636v-637, P. S. (1) k.48-49, 637-637v, M. P. (1) k. 566-567)

W tym czasie oskarżony P. W. (1) powrócił do zaparkowanego przed centrum handlowym samochodu, w którym oczekiwała jego żona -J. W. (1) i przekazał jej podrobiony banknot o nominale 100 złotych, którym nie udało mu się dokonać płatności oraz poinformował żonę o tym, gdzie udało mu się wprowadzić sprzedawcę w błąd i zapłacić sfalszowanym banknotem.

J. W. (1) udała się do Galerii (...), zaś P. W. (1) pozostał w samochodzie.

(dowód: wyjaśnienia P. W. (1) k.69-71v, wyjaśnienia J. W. (1) k.571-573)

Na terenie galerii oskarżona weszła do sklepu (...), należącego do firmy (...) SA w G.. W sklepie tym, po wybraniu odzieży do zakupu usiłowała za nią zapłacić podrobionym banknotem 100 złotowym nr (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku. Do zakupu nie doszło, gdyż sprzedawczyni – P. O. (1) zakwestionowała autentyczność pieniędzy i odmówiła ich przyjęcia. Ekspedientka zaproponowała oskarżonej, aby sprawdziła wskazany banknot w punkcie L. i dokonała rozmiennienia pieniędzy. Oskarżona nie skorzystawszy z rady sprzedawczyni udała się do stoiska I., w którym wybrała dla siebie kosmetyki za cenę 26 zł., za które usiłowała zapłacić podrobionym banknotem o nominale 100 złotych nr (...) data emisji 5 stycznia 2012 roku. Sprzedawczyni stoiska I. po otrzymaniu banknotu 100 złotowego od J. W. (1) rozpoznała, iż posiada on taki sam numer seryjny jak fałszywy banknot przyjęty przez nią uprzednio od oskarżonego P. W. (1). Pod pretekstem zamiany pieniędzy na drobne A. C. wyszła ze swojego stoiska do sklepu znajdującego się obok i poprosiła tam pracujących sprzedawców, aby zawiadomili ochronę o zaistniałym incydencie. Po chwili do stoiska I. podszedł ochroniarz – T. P. (1), który zatrzymał oskarżoną i wezwał funkcjonariuszy policji.

P. W. (1) zaniepokojony długą nieobecnością żony zadzwonił do niej na telefon komórkowy i w rozmowie telefonicznej dowiedział się, iż J. W. (1) została zatrzymana przez ochronę sklepu i oczekuje na przyjazd Policji. Z tego powodu oskarżony opuścił samochodem B. parking znajdujący się przy Galerii (...) i wyjechał poza teren P..

Po przyjeździe funkcjonariuszy do centrum handlowego (...) została przekazana Policji i przewieziona do Komendy Powiatowej Policji w P., gdzie w trakcie przeszukania ujawniono przy niej 6 sztuk banknotów o nominale 50 złotych i 3 banknoty o nominale 100 złotych. Pieniądze te zostały zatrzymane, z których dwa banknoty 50 złotych o numerze i serii (...) oraz dwa banknoty 100 złotych serii (...) i jeden serii (...) także o nominale 100 złotych okazały się podrobione.

Po wykonaniu czynności z udziałem oskarżonej na komendzie, została ona zwolniona.

J. W. (1) skontaktowała się telefonicznie z mężem i udała do miejscowości G. na stację paliw (...), gdzie umówiła się z P. W. (1).

Funkcjonariusze Policji z Wydziału Kryminalnego KPP w P. podjęli obserwację J. W. (1) i w miejscowości G. zatrzymali P. W. (1). Policjanci dokonali przeszukania oskarżonego i zabezpieczyli ujawnione przy nim banknoty o nominałach: 100 złotych, 10 złotych, 20 złotych oraz dwa banknoty o nominale 50 złotych. Zatrzymane od oskarżonego pieniądze w postaci banknotów: 100 złotowego seria i nr (...) oraz 50 złotowego seria i nr (...) były podrobione.

P. W. (1) został osadzony w (...) Komendy Powiatowej Policji w P..

(Dowód: zeznania A. C. k.4-7, 636v-637, protokoły zatrzymania rzeczy k. 9-11, 13-15, 57-60 protokoły przeszukania k. 16-20, 33-35, zeznania P. S. k.48-49, 637-637v, protokoły oględzin k.53-55, 61-65, 90-91, 231-232v, wyjaśnienia P. W. k.69-71v ,76-77v, 88v, 534-535v, 633-635, zeznania P. O. k.288-289,638-638v, ekspertyzy k.396, 397, 398, 399,

438-448, 499, 500, 501, 502, zeznania T. P. k.481-482, 669v-670, protokół wizji lokalnej k.536-539, zeznania M. P. k. 566-567, wyjaśnienia J. W. k.571-573, 635-636, oględziny dowodów rzeczowych na rozprawie k.670v)

P. W. (1) i J. W. (1) aktualnie zamieszkują w miejscowości P. 11A w gminie R.. Są współwłaścicielami samochodu osobowego marki B. z 2005 roku. Na ich utrzymaniu pozostaje 9-miesięczne dziecko, J. W. (1) jest w kolejnej ciąży.

P. W. (1) posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest kucharzem małej gastronomii, obecnie zatrudniony w firmie (...) na stanowisku blacharz-dekarz z miesięcznym wynagrodzeniem 1450 złotych netto. W informacji z Krajowego Rejestru Karnego wskazano, iż oskarżony był raz karany na mocy orzeczenia wydanego w 2010 r. przez właściwy organ we Francji za przestępstwo kradzieży. P. W. (1) w dacie czynu był osobą zdolną do rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. J. W. (1) legitymuje się wykształceniem wyższym licencyjnym. Obecnie jest osobą bezrobotną i pozostaje na utrzymaniu męża. Nigdy nie była karana sędownie, ani leczona psychiatrycznie.

(Dowód: opinia dot. P. W. k. 120-124, 193-217, 278-282,299-328, wyjaśnienia J. W. k. 129-131, dane o karalności k. 263, 329-330, 550-552, wywiad środowiskowy k. 345-354, dane osobopoznawcze k. 517-518, zeznania D. W. k. 638v-639v, zaświadczenie lekarskie k.667, opinia sądowo-psychiatryczna k.299-327)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody oraz o pozostałe dowody w postaci: protokołów zatrzymania k. 32, 84-86, protokołu przeszukania k. 235-237, dokumentacji fotograficznej k. 292, 378, zeznań świadków K. W. (k.458-460,542-543, S. G. k. 463-465,540-541, M. P. (3) k.505-507, M. K. k. 513v, protokołów oględzin k.467-468 , 475-476 562-565 , protokołów okazania k.472-474 , 489-491.

Oskarżony **P. W. (1)** w trakcie pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i złożył obszernie wyjaśnienia. Wskazał w jakich okolicznościach doszło do podrobienia przez niego i żonę pieniędzy o nominałach 20 zł, 50 zł. i 100 zł. oraz w jaki sposób puścili je w obieg lub przenosili w celu puszczenia ich w obieg. Oskarżony opisał sposób postępowania przy podrabianiu pieniędzy, wyjaśnił na temat okoliczności zapłaty sfalszowanym banknotem 100 złotowym w sklepie (...) oraz próby zapłaty podrobionym banknotem o nominale 100 złotych w sklepie (...), które miały miejsce w dniu 23 lutego 2017 roku w Galerii (...) w P.. Złożył także wyjaśnienia na temat wcześniejszych prób zapłaty podrobionymi banknotami zarówno tych nieudanych, jak i tych, które zakończyły się powodzeniem w różnych miejscowościach wymienionych szczegółowo w akcie oskarżenia (k.69-71). W toku dalszych przesłuchań w trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego oskarżony nadal przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdzał złożone wcześniej wyjaśnienia. Opisował metody i sposób podrabiania banknotów. Podczas przesłuchania w Prokuraturze zakwestionował jedynie wskazaną w zarzucie ilość podrobionych banknotów o nominale 100 złotych podając, iż było ich tylko 6 sztuk, po czym jednak stwierdził, że mogło być tak, że żona podrobiła sama jakieś banknoty (k.76-77). Oskarżony ponadto w toku śledztwa w swoich wyjaśnieniach negował swoją karalność, która wynikała z danych uzyskanych z Krajowego Rejestru Karnego. W tym zakresie wyjaśnił, iż nigdy nie był we Francji i ktoś musiał się za niego podać. Przypuszczenie to wywodził z faktu kilkukrotnego zagubienia dowodu osobistego. Wskazał, iż zgłaszał każdorazowo te przypadki w urzędzie gminy w R., po czym był mu wydawany nowy dokument tożsamości. Podniósł, iż raz telefonicznie zgłaszał utratę dowodu osobistego na policji, ale oficjalnego zawiadomienia nie składał, z uwagi na brak pewności czy do utraty dokumentu doszło w wyniku kradzieży, czy też zagubienia. W toku wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym P. W. (1) dobrowolnie zgodził się na udział w wizji lokalnej celem wskazania miejsc, w których dokonał wraz z żoną wprowadzenia do obiegu sfalszowanych banknotów. W trakcie ostatniego przesłuchania w Komendzie Powiatowej Policji w P. podkreślił, iż nie pamięta dokładnie w jakich sklepach i miejscach płacił wytworzonymi pieniędzmi. Zanegował fakt próby dokonania zakupów w miejscowości Z. i zapłaty za nie podrobionym banknotem 20 złotowym oraz fakt zapłaty za artykuły zakupione w miejscowościach P., O. przy użyciu fałszywych pieniędzy. W swoich wyjaśnieniach zasłaniał się niepamięcią. Potwierdził natomiast wprowadzenie do obiegu podrobionych pieniędzy : w R. przy zakupie zabawki w sklepie M1, w sklepie w S., w barze w D., w Galerii (...) w P. oraz próbę zapłaty sfalszowanym banknotem na targowisku w R. (k.88,410-411,418-419,519-521,534-535,536-538).

W postępowaniu przed Sądem P. W. (1) ponownie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Potwierdził w całości uprzednio składane wyjaśnienia i ponownie powołał się na trudną sytuację materialną w jakiej znaleźli się wraz z żoną, a która skłoniła go do dokonania zarzucanego przestępstwa. Oskarżony opisał także szczegółowo sytuację rodzinną swoją i swojej żony. Zaprzeczył ponownie swojemu pobytowi we Francji podważając okoliczności związane z wydaniem tam wyroku przeciwko jego osobie w sprawie o kradzież (k.633-635).

Oskarżona **J. W. (1)** w toku pierwszych wyjaśnień składanych w postępowaniu przygotowawczym odmówiła udzielenia odpowiedzi na pytanie czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Skorzystała także z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania dotyczące zarzucanego czynu. Jej wyjaśnienia dotyczyły jedynie sytuacji rodzinnej, zdrowotnej i materialnej. J. W. (1) potwierdziła fakt zawarcia związku małżeńskiego z P. W. (1) oraz opisała drogę zawodową swoją i męża. Dodatkowo wskazała na trudną sytuację materialną rodziny i problemy zdrowotne związane z zagrożoną ciążą (k.129-132). Podczas kolejnego przesłuchania w toku śledztwa podtrzymywała swoje stanowisko odnośnie odmowy składania wyjaśnień dotyczących zarzucanego jej czynu także w zakresie ustosunkowania się do pytania czy przyznaje się do jego popełnienia (k.556-557) Ostatecznie oskarżona przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu. Wskazała, iż decyzję o podrobieniu banknotów podjęli wspólnie z mężem z uwagi na trudną sytuację finansową i brak wystarczających środków pieniężnych na podstawowe potrzeby życiowe. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach potwierdziła te złożone przez P. W. (1) odnośnie zakupu drukarko-skanera i papieru do drukowania w miejscowości R. oraz fakt podrobienia przez nich banknotów o nominale 20 złotych, 50 złotych i 100 złotych. Oskarżona podniosła, iż podejmowali z mężem kilka prób wydrukowania fałszywych banknotów, które zakończyły się niepowodzeniem. J. W. (1) nie pamiętała wszystkich okoliczności puszczenia w obieg sfalszowanych pieniędzy. Nie potrafiła określić ile dokładnie sfalszowanych banknotów wydrukowali i co stało się z banknotami, zwłaszcza tymi o nominale 20 złotych. Potwierdziła jednakże fakt płatności podrobionym banknotem 50 złotowym w jednym ze sklepów w R. oraz nieudaną próbę zapłaty takim banknotem na targowisku w tej miejscowości. Odnośnie banknotów o nominale 100 złotych wyjaśniła, iż pamięta tylko okoliczności zakupów dokonanych w P. w Galerii (...). Oskarżona w swoich wyjaśnieniach potwierdziła fakt próby zapłaty sfalszowanymi pieniędzmi w dniu 23 lutego 2017 roku w Galerii (...) w P. w dwóch miejscach, okoliczności jej zatrzymania przez ochronę, a następnie policję. Wskazała, iż drukarko-skaner na którym drukowane były fałszywe banknoty został zniszczony (k.571-573). Podczas przesłuchania przez Sądem J. W. (1) przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu. Potwierdziła swoje wcześniejsze wyjaśnienia i odmówiła składania dalszych wyjaśnień. Podniosła, iż bardzo żałują z mężem swojego postępowania. Zaprzeczyła, aby mąż był kiedykolwiek we Francji od czasu zawarcia przez nich małżeństwa. Wskazała, iż leki i suplementy, które musiała przyjmować z uwagi na zagrożoną ciążę w całym okresie jej trwania kosztowały około 250 złotych miesięcznie (k.635-636).

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonej J. W. (1), jak i w zasadniczej części wyjaśnienia P. W. (1). Niewątpliwie wiarygodne są twierdzenia oskarżonych co do sytuacji rodzinnej, materialnej i problemów finansowych oraz zdrowotnych tj. zagrożonej ciąży J. W. (1). Na wiarę zasługują także wyjaśnienia dotyczące samego faktu podjęcia decyzji o podrabianiu pieniędzy oraz czynności jakie podejmowali oni w celu realizacji powziętego zamiaru fałszowania banknotów. Za polegające na prawdzie Sąd uznał także te wyjaśnienia P. i J. W. (1), w których przyznają się oni do dokonania zarzucanego im czynu i potwierdzają fakt wydrukowania fałszywych banknotów o nominalach 20, 50 i 100 złotych w miejscu swojego zamieszkania oraz opisują okoliczności puszczenia ich w obieg i przenoszenia tych banknotów w celu ich w obieg. W powyższym zakresie przedstawione przez oskarżonych relacje są spójne, logiczne, wzajemnie zbieżne i nie pozostają w opozycji do innych dowodów.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. W. (1) w zakresie, w jakim kwestionował on ilość podrobionych banknotów o nominale 100 zł., jak również w części, w której zanegował fakt próby dokonania zakupów w miejscowości Z. i zapłaty za nie podrobionym banknotem 20 złotowym oraz fakt zapłaty za artykuły zakupione w miejscowościach P., O. przy użyciu fałszywych pieniędzy. Wyjaśnienia oskarżonego w tej części pozostają one bowiem z sprzeczności z jego poprzednimi wyjaśnieniami, które były złożone jako pierwsze w toku śledztwa. W ocenie Sądu w ten sposób P. W. (1) próbował minimalizować rzeczywistą odpowiedzialność swoją i żony, dążąc do łagodniejszej kary. W pierwszych spontanicznych wyjaśnieniach oskarżony P. W. (1) wskazał i szczegółowo opisał większość

miejsce i okoliczności zapłaty lub prób zapłaty sfalszowanymi banknotami przed datą zatrzymania. Ponadto oskarżeni ostatecznie przyznali się do dokonania w całości zarzucanego im czynu, a więc i zachowań tam opisanych. Wyjaśnienia P. W. (1), w których kwestionuje on ilość podrobionych banknotów o nominale 100 zł. są niekategoryczne, bowiem w dalszej części tych wyjaśnień oskarżony stwierdził, że mogło tak być, iż to żona podrobiła dodatkowe banknoty. Niewątpliwie całokształt materiału dowodowego stanowiącego podstawę dokonanych ustaleń faktycznych, w tym protokoły przeszukania oskarżonych, zatrzymania rzeczy, wyniki dokonanych przez NBP ekspertyz w zestawieniu z wyjaśnieniami P. W. uzasadnia przyjęcie, że oskarżeni podrobili 8 banknotów o nominale 100 zł.

Dokonując oceny zeznań przesłuchanych w sprawie świadków tj. A. C., Partycji S. i P. O. (1) – ekspedientek w Centrum Handlowym Galeria (...) w P. Sąd w całości dał im wiarę. Zeznania te są logiczne, spójne i rzeczowe. Nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, są konsekwentne. Pochodzą od osób obcych w stosunku do oskarżonych, stąd cechuje je pełen obiektywizm. Zeznania te stanowią istotną wartość dowodową, a nadto znajdują potwierdzenie w dowodach nieosobowych i w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonych.

W podobny sposób Sąd ocenił zeznania świadka T. P. (1) przyznając im w całości walor wiarygodności, albowiem zeznania tego świadka korelują z pozostałymi dowodami, okoliczności w nich przytoczone nie były kwestionowane przez oskarżonych. Zeznania te są szczere, logiczne i konsekwentne i znajdują potwierdzenie w nieosobowym materiale dowodowym oraz korelują z zeznaniami innych świadków.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka D. W. (2). Świadek nie miała wiedzy na okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonym czynu i jej zeznania odnosiły się wyłącznie do opisu sytuacji rodzinnej i materialnej P. W. (1) i J. W. (1). Brak podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zeznania te korelują z wyjaśnieniami oskarżonych oraz z informacjami wynikającymi z wywiadu środowiskowego, jak również z opinii sądowno psychiatrycznej dotyczącej P. W. (1).

Za wiarygodne Sąd uznał także ujawnione bez odczytywania zeznania: świadków: M. P. (1), J. G., P. B., A. S., A. J., A. M., A. R., K. W., S. G., M. P. (3) i M. K.. Zeznania tych świadków nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron, nie ujawniły się okoliczności podważające ich wiarygodność. Jednocześnie zeznania powołanych świadków M. P. (1), K. W., S. G., M. P. (3) i M. K. niewiele wniosły do sprawy w zakresie ustalenia okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonym, zaś zeznania świadków J. G., P. B., A. S., A. J., A. M., A. R. nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, gdyż wymienionym świadkom nie było nic wiadomo w niniejszej sprawie.

Istotnym dowodem, na którym Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne są ekspertyzy Narodowego Banku Polskiego Departamentu E.-Skarbowego w W. z dnia 4 kwietnia 2017 roku dotyczące banknotów zatrzymanych od oskarżonych. Ekspertyzy te wskazują na nieautentyczność banknotów o nominale 50 złotych nr i seria (...) oraz banknotów 100 złotych nr i seria BG 2160353i (...). Sąd w całości przyznał przymiot wiarygodności tym ekspertyzom, jako, że zostały wydane przez uprawniony podmiot-institucję specjalistyczną w rozumieniu art. 193 § 2 kpk. Są rzetelne, fachowe i wyczerpujące.

Sąd w pełni podzielił także opinię sądowno – psychiatryczną dotyczącą kwestii poczytalności oskarżonego P. W. (1), albowiem została sporządzona przez kompetentne osoby, jest pełna i w sposób jasny i wyczerpujący wyjaśnia poczynione przez biegłych ustalenia.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd oparł się także na pozostałych wymienionych wyżej dowodach z dokumentów jako, że są one autentyczne, pochodzące od uprawnionych do ich sporządzenia podmiotów, brak podstaw do kwestionowania ich rzetelności i wiarygodności.

Omówione powyżej dowody dają pełny obraz zdarzeń, zgodny z zasadami wiedzy ogólnej, jak również z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego. Dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym Sąd zyskał pełne przekonanie co do okoliczności popełnienia czynu

zarzucanego P. i J. W. (1). Oczywisty w ocenie Sądu jest sam fakt jego popełnienia, a równocześnie istnieją wystarczające podstawy, aby popełnienie tego czynu przypisać oskarżonym.

Na podstawie poczynionych ustaleń Sąd nie miał wątpliwości co do winy oskarżonych. Wskazują na to dotychczas zgromadzone dowody uzyskane w niniejszej sprawie ze źródeł osobowych jak i pozaosobowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, że J. W. (1) i P. W. (1) popełnili czyn wyczerpujący dyspozycję art. 310 § 1 kk w zb. z art. 310 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

W rozpoznawanej sprawie oskarżeni mieli możliwość skutecznego zachowania się nienaruszającego norm obowiązującego porządku prawnego, mieli pełną świadomość sytuacji, w jakiej się znajdowali. W dacie dokonania przypisanych oskarżonym zachowań nie zachodziły także żadne okoliczności wyłączające ich winę.

Przepis art. 310 § 1 kk penalizuje m.in. fałszowanie pieniędzy, zaś art. 310 § 2 kk puszczanie ich w obieg oraz czynności do tego zmierzające. Bezpośrednim przedmiotem ochrony pozostaje rzetelność i prawdziwość polskiego oraz obcego pieniądza, innych środków płatniczych i papierami wartościowymi oraz znaków pieniężnych ustalonych jako prawny środek płatniczy, który nie został jeszcze wprowadzony do obiegu. Jednocześnie stanowi warunek niezakłóconego i bezpiecznego obrotu i bezpieczeństwa finansowego w całym systemie gospodarczym (post. S.A. w K. II AKp 24/08 z 13.02.08r., post. S.A. w W. II AKz 715/12 z 13.12.12r., wyr. S.A. w Łodzi II AKa 19/02 z 02.03.02r.).

Czynność sprawcza z art. 310 § 1 kk polegająca na podrobieniu pieniądza to stworzenie nowego, fałszywego przedmiotu o takich cechach, aby go można było przyjąć za autentyczny. Jest to działanie bezprawne podejmowane więc przez osobę, która nie ma do tego uprawnień. Samo podrobienie pieniądza nawet w prymitywny sposób, ale w warunkach umożliwiających puszczenie go w obieg jako autentyczny wypełnia znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 kk. Przepis ten nie wymaga bowiem, aby fałszyfikat miał cechy doskonałości i nie uzależnia odpowiedzialności od stopnia zaawansowania zastosowanych technik wykorzystanych do jego podrobienia. (wyr. S.A. w Lublinie II AKa 40/12 i II AKa 189/13). Dla bytu przestępstwa z art. 310 § 1 kk nie jest istotne jakich środków działania (np. prymitywnych czy doskonałych) użyto do porobienia czy przerobienia pieniądza, gdyż sam fakt podrobienia czy przerobienia pieniądza nawet w sposób prymitywny, ale w warunkach umożliwiających puszczenie go w obieg jako autentycznego (np. półmrok, pośpiech przyjmującego pieniądze, wada wzroku itp.) należy znać za przestępstwo w formie dokonania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 01.02.1988 r., IIKR7/88, OSNPG 1989, nr 1 poz. 9 oraz Komentarz do kodeksu karnego do art. 222-316 tom II pod redakcją prof. A. Wąska, Wydawnictwo C.H. Beck Warszawa 2006 r.).

Zachowanie oskarżonych wyczerpało również przedmiotowe znamiona czynu zabronionego sypizowanego w art. 310 § 2 kk. Puszczaniem w obieg w rozumieniu tego przepisu jest użycie pieniądza w sposób właściwy dla jego oryginalnego odpowiednika, w okolicznościach pozwalających na to, iż znajdują się one następnie w posiadaniu innych podmiotów. Sprawca przestępstwa z art. 310 § 2 kk mając świadomość, iż dysponuje fałszyfikatem zbywa, wydaje, przekazuje go odpłatnie lub nieodpłatnie osobie, która przyjmuje go w przekonaniu że jest autentyczny. Puszczanie w obieg może przyjmować różnorodne formy, które występują w normalnym obrocie, tzn. udzielenie pożyczki, kupno towaru, wręczenie prezentu, czy napiwku.

Przewożenie, przesyłanie, czy przenoszenie podrobionych pieniędzy to powodowanie ich przemieszczenia z jednego miejsca w drugie.

Przestępstwa z art. 310 kk są przestępstwami powszechnymi, mogą być popełnione przez każdą osobę zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Przestępstwa z art. 310 kk można popełnić tylko umyślnie – sprawca musi mieć zamiar ich popełnienia, to znaczy, że musi chcieć je popełnić albo przewidując możliwość ich popełnienia na to się godzi. W przypadku § 1 art. 310 kk możliwe jest popełnienie przestępstwa tylko w zamiarze bezpośrednim, odwrotnie niż w odniesieniu do § 2 tego przepisu, który nie wymaga przypisania sprawcy zamiaru bezpośredniego.

Dla bytu przestępstwa z art. 310 § 2 kk niezbędne jest ustalenie, iż sprawca przenosząc sfalszowany pieniądź wie nie tylko, że jest on sfalszowany, ale także czyni to z zamiarem puszczenia go w obieg. Artykuł 310 § 1 kk natomiast przewiduje odpowiedzialność karną za sfalszowanie pieniędzy nawet bez zamiaru puszczenia ich w obieg.

Na gruncie niniejszej sprawy, poza wszelką wątpliwością pozostaje fakt, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podrobienia i puszczenia w obieg podrobionych banknotów, a następnie zamiar swój realizowali. W tych przypadkach kiedy to oskarżonym nie udało się puścić w obieg uprzednio podrobionych banknotów Sąd w opisie czynu przyjął, że oskarżeni przenosili uprzednio sfalszowane banknoty w celu puszczenia ich w obieg. Przy czym podejmowane przez nich czynności nastąpiły w krótkich odstępach czasu w przeciągu niespełna dwóch miesięcy. Mamy w tej sytuacji do czynienia z kumulatywnym zbiegiem przepisów art. 310 § 1 i 2 kk (wyr. S.A. w Gdańsku II AKa 471/12).

Czyn przypisany oskarżonym pozostaje nadto w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Kumulatywny zbieg przepisów art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk zachodzi zaś w przypadku, gdy czyn sprawcy polega na puszczeniu w obieg podrobionego pieniądza za pomocą wprowadzenia w błąd danej osoby co do jego autentyczności lub też wyzyskania błędu przy jednoczesnym doprowadzeniu w ten sposób tej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. P. i J. W. (1) płacąc za zakupione towary podrobionymi banknotami niewątpliwie wprowadzali w błąd sprzedających co do autentyczności tych pieniędzy a takie ich działanie zmierzało do doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Okoliczność, iż jednym czynem oskarżeni wyczerpali znamiona więcej niż jednego przestępstwa uzasadnia przyjęcie na podstawie art. 11 § 2 kk kumulatywnej kwalifikacji prawnej zbiegających się przepisów. Według zaś art. 12 kk dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony.

Przystępując do wymiaru kar, Sąd kierował się dyrektywami wyszczególnionymi w art. 53 § 1 k.k., tj. celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd baczyl przy tym, aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonych i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynów jakich się dopuścili.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na względzie rodzaj i charakter naruszonych dóbr, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, jak również postać zamiaru i motywację sprawców. Sąd zważył także na właściwości i warunki osobiste oskarżonych, jak również przeanalizował dotychczasowy tryb ich życia.

W ocenie Sądu czyny przypisane P. i J. W. (1) odznaczają się znacznym stopniem winy. Oskarżeni, jako osoby o przeciętnie ukształtowanych osobowościach, byli w stanie w należyty sposób ocenić naganność własnego postępowania. Działali przy tym umyślnie i z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ich działanie skierowane było przeciwko obrotowi gospodarczemu i bezpieczeństwu takiego obrotu. Uwzględniono rozmiar wyrządzonej szkody. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nich czynu jest znaczny.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przede wszystkim przyznanie się oskarżonych do winy, wyrażoną skruchę. Nadto Sąd uwzględnił przy wymiarze kar trudną sytuację materialną oskarżonych, która skłoniła ich do popełnienia przestępstwa. Uwzględniono właściwości i warunki osobiste oskarżonych opisane zarówno w wywiadach środowiskowych (k.345-354), opinii sądowo- psychiatrycznej dot. P. W. a, jak i zeznaniach D. W. (2). Dodatkowo w stosunku do J. W. (1) Sąd miał na względzie jej uprzednią niekaralność. Okoliczność, że w stosunku do P. W. (1) zapis w karcie karnej wskazuje, iż był on karany na ternie Francji nie miała znaczenia dla wymiaru kary temu oskarżonemu. Sąd nie uznał jej za okoliczność obciążającą zważywszy na inny rodzaj przestępstwa którego zapis ten dotyczy, jak i wagę opisanych wyżej okoliczności łagodzących w niniejszej sprawie. Kwestia odpowiedzialności karnej P. W. za czyn popełniony za granicą będzie podlegała rozstrzygnięciu w odrębnym postępowaniu zainicjowanym przez oskarżonego,

który w niniejszej sprawie zakwestionował fakt pobytu za granicą, popełnienia tam jakiegokolwiek przestępstwa i powoływał się na zagubienie dowodu osobistego.

Zgodnie z art. 60 § 1 kk Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności: 1) jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, 2) ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie, 3) jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem. Wymieniony wyżej katalog przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary nie jest zamknięty o czym świadczy użyty przez ustawodawcę zwrot „w szczególności”.

W sprawie niniejszej postawa oskarżonych po popełnieniu przestępstwa, przyznanie się do winy i wyrażenie szczerzej skruchy i żalu, ich trudna sytuacja rodzinna i materialna, która skłoniła ich do popełnienia przypisanego im czynu oraz ich dotychczasowa nienaganna postawa środowiskowa uzasadnia przyjęcie, iż nawet najniższa kara przewidziana za przypisany im czyn tj. kara 5 lat pozbawienia wolności (art. 310 § 1 kk) będzie nadmiernie surowa. Z tych względów Sąd zastosował wobec oskarżonych nadzwyczajne złagodzenie kary bacząc przy tym na dyrektywy ogólne dotyczące wymiaru kary określone w art. 53 § 1 kk.

Sąd wymierzając oskarżonym karę baczył, aby jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy sprawcy, była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz uwzględniała cele wychowawcze i prewencyjne kary. Zgodnie z treścią art. 60 § 6 pkt 2 kk uwzględniając powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonym kary w wysokości 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia tj. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na popełnienia przez oskarżonych czynów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd uznał za celowe wymierzenie im kary grzywny obok kary pozbawienia wolności. Liczbę stawek dziennych grzywny ustalono w odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości czynu zaś wysokość jednej stawki dziennej w myśl art. 33 § 3 kk w oparciu o sytuację materialną i rodzinną oskarżonych, wysokość osiągniętych dochodów.

Orzeczona wobec oskarżonych kara pozbawienia wolności – biorąc pod uwagę okoliczności czynu i jego ciężar gatunkowy, a także za zagrożenie ustawowe – nie razi surowością a jej wykonanie będzie stanowiło właściwą represję, która w przyszłości zapobiegnie powrotowi oskarżonych do przestępstwa.

W ocenie Sądu tak ukształtowane kary są współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obydwój oskarżonych czynów, proporcjonalne do stopnia zawinienia i skutków przestępstwa oraz adekwatne do właściwości podmiotowych sprawców. Kary takie spełniać będą wszystkie zadania zarówno w zakresie wychowawczym, jak i prewencyjnym oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W niniejszej sprawie pełnomocnik spółki (...) S.A. z siedzibą w G. –właściciela firmy (...) złożył pisemny wniosek o zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej tej spółce. Wniosek ten nie został uwzględniony bowiem oskarżeni ostatecznie nie wyrządzili firmie (...) szkody, gdyż nie puścili w tym sklepie w obieg sfalszowanego banknotu z uwagi na zakwestionowanie jego autentyczności przez sprzedawcę. Rzeczywistą szkodę w wysokości 100 zł. na skutek działań oskarżonych poniosła natomiast Spółka (...). Z tych względów, na mocy art. 46§ 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych obowiązek solidarnego naprawienia szkody na rzecz firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwoty 100 zł.

Sąd zobligowany treścią art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec P. W. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie wskutek zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od 23 lutego 2017 roku godz. 23.00 do 14 kwietnia 2017 roku.

Nadto zgodnie z treścią art. 316 § 1 kk Sąd orzekł o przepadku dowodów rzeczowych w postaci podrobionych banknotów o nominałach 100 złotych w ilości 5 sztuk i 50 złotych w ilości 2 sztuk.

Na mocy art. 618 § 1 pkt. 11 kpk oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 1254,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej J. W. (1) świadczoną z urzędu.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść przepisów art. 624 § 1 kpk. Sąd uznał, iż uiszczenie przez oskarżonych poniesionych w sprawie wydatków i opłat od wymierzonych kar byłoby w ich aktualnej sytuacji materialnej i rodzinnej nadmiernie uciążliwe.

Z uwagi na powyższe i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.